

ԱՇԽԱԿԵՐՏԻՆ ԹԱԽԱՆՁԱՆՔԸ

Վարպետ, երբ զիս կանչեցիր, արդէն գիշերը կ'իջնէր
իրբեւ ըստուեր մ'անսահման՝ անտառներէն երկնային,
Պարտէզներէդ ես անցայ, ու քաղեցի ծաղիկներ
Որոնցմով իմ երազներս միշտ պըսակուած ըլլային...

Լուռ ապարանքըդ հասայ տըղու մը պէս որ ունի
Աչքեր ծովին պէս կապոյտ ու ոսկիի ժըպիտով.
Բիրեղային էր հոգիս ճառագայթով զարուհի
Որ մանիշակ բլուրներէն կ'իջնէ մեղմիկ, անվրդով...

Գահին վըրայ դուն նստած էիր, պըսակը ճակտիդ,
Լուռ սըրահին մէջ մարմար կանթեղին լոյսն էր շողուն,
Ոտերիդ առջեւ ծնրադիր ես մընացի մլտորուն,
Ինչպէս հոգի մ'ընկճըւած կախարդանքով միամիտ...

Ամէն անգամ վարանոտ կ'ուզեմ խօսիլ քեզի հետ,
Բայց իմ շրթներս եւ կնքեր մատներն ոսկի լըռութեան,
Կ'ուզեմ ինդրել որ ինծի սովորեցնես, ո՞վ վարպետ,
Երբ մը հազար երգերէն՝ որոնց տէրն ես յաւիտեան...

Սրինգը դալար զոր դողող ձեռքերըս օր մ'ուզեցին
Աւերներու ձայնին մէջ և սօսափին ծառերուն
Սրթընցընել քեզ համար, ո՞վ դուն Աղբիւրը լոյսին,
Դեռ կը մընայ յամբ, ինչպէս հոգին անտաշ քարերուն...

Վառ գոյներ տո՛ւր պատկերին որ մտքիս մէջ կը յածի,
Ինչպէս տօգոյն լուսընկան՝ ապարանքիդ մէջ մարմար,
Երազներուս հագուեցո՛ւր նոր պատմուճան մը բոցի,
Եւ ես ըլլամ քու ծառադ միայն երգի՝ մը համար...

Յոյց տուր ինծի հայելին, ուր աշխարհները բոլոր
Հորիզոնէ հորիզոն կը դրասանգն պըսակներ,
Ուր կախարդանքը Լոյսին կը ցոլանայ հեռաւոր
Աստղէն մինչեւ սա ոսկի կանթեղին բոցն աներեւ...

Իւ ես տեսնեմ, ո՞վ վարպետ, գոնէ պահիկ մը տեսնեմ
Անմահարոյր ծաղիկներն իմ հոգիիս պարտէզին,

Ու գինդիւմ ծնրադիր պարայածիկ բուրումէն,
Եւ դուն ճակատս համարէ՛, և թող շրթներդ խօսին...

Բայց լուռ ես դուն, ու գիշերն է ձայներով օրորումսծ,
Ինչպէս ալիքը ծովին մրմունջովն իր կ'օրօրուի,
Ապարանքիդ մէջ եկեր է լուսնկան ոսկիւմսծ,
Եւ սրններուն շուրջ հիմա ծաղիկներ կան ըստուերի

Դեռ կը սպասեմ որ ըսես ինծի Հէքեաթն Երգերու,
Ու տես, նստեր եմ խոնարհ և լրակեաց, ոտքիդ մօտ,
Վարպետ, ես շատ կը վախնամ քեզ հարցումներ ընելու
Իմ հոգիիս ու մտքիս համար այնքան անձանթ...

Արեւ Երեւ

ՆԻԲԵԼՈՒՆԳՆԵՐՈՒՆ ԵՐԳԸ

▽ ○ ▽

ԵՐՐՈՐԴ ՊԱՏԱՀԱՐ

ԻՆՉՊԵՍ ՍԻԳՖՐԻՒՎ ՎՈՐՄԱ ԵԿԱԻ

Երիտասարդն հագիւ երբեք կ'ունենար
Սրտի տազնապ տարփատենչակ, Լուր հաստ
Թէ Բուրգոնդներն աղուոր աղջիկ մ'ունէին,
Գեղեցիկ սրբան մտքդ կրնայ փափագիլ-
Որուն շնորհիւ յետոյ անցան իր գլխէն
Ուրախութիւն անհուն, անհուն և աղէտ:
Անգուգական գեղեցկութիւնն աղջկան
Հանրածախթ էր՝ ինչպէս սէգ զգացումներն,
Որոնց մէկէ աւելի քաջ դուցազներ
Աւեր էին փորձն. եւ ասկէ՝ Գունթիւրի
Երկիրը շատ կտրիճներ հիւր կու գային:
Թէւ շատեր տեսնուեցան ի խնդիր
Անոր սիրոյն, բայց ինք Քրիմիէլը չէր կրնար
Տալ որչա՛ւ մ'ի՛ր օրտին մէջ՝ ընտելու
Անոնցմէ մին իբրը օրտու: Անոր դեռ
Անժանթ էր ան՝ որ գրաւեց սիրտն յետոյ:

Մտածեց այն վեհ սէրը որդին Սիգլինդի:
Հետապնդումն ուրիշներուն՝ բաղադատմբ
Իրենին՝ հսով էր, արժանի էր հերոսն
Ըստանալու չքանդ կընոջ մը զգուանքի:
Անկէ յետոյ ազնիւ Քրիմիէլը եղաւ
Քաջախիդախ՝ պերճ Սիգֆրիդի ամուսին:

Երբոր խորհուրդ կու տային իր մտերիներն
Ու իր ծընողքն որ իր մաքովը փնտէր
Հաւատարիմ սէր մը, կընոջ մը դիմէր
Իրեն պատկան, ազնիւ Սիգֆրիդը կ'ըսէր.
«Կ'ուզեմ առնել Քրիմիէլը՝ աղջիկը աղուոր
Բուրգոնդներու երկրին՝ անդոյզ անըման
Գեղեցկութեանն համար: Ես շատ լաւ գիտեմ
Թէ չըկայ կայր այնքան հըգօր, որ ըստրել
Ուզելով կին մ'իրեն, յիսփէր ամէն ճիգ
Տիրանալու այդ գեղաղէջ բամբիշին»:

Իր ճորտերէն լրսեց այս լուրը Սիգմունդ
Եւ այսպէս ան իր տղուն կամքը ճանցաւ:
Եւ ցաւեցաւ սաստիկ որ ան կը անշար
Այն գեղապանծ օրիորդին ձեռքն ուզէ:
Աս Սիգլինդն ալ տխրեցուց՝ գերագնիւ
Թագաւորին կինը. մեծ հոգ ունեցաւ
Զաւկին կենսքին համար, զի նէ կը ճանչնար
Շատ լաւ Գունթիւրն ու իր մարդկն: Ըսկըսան
Հէրոսին միտքը փոխելու աշխատիլ:

Այն առնէ այսպէս խօսեցաւ վեհ Սիգֆրիդ.
«Սիգլին հայր, առանց սիրոյ ազնիւ կնոջ
Կ'ուզեմ ապրիլ ես միշտ, եթէ չզատնամ հոն
Ուր կը վազէ սիրտը սիրով կաթոգին»:
Ինչ որ իրեն ըսուեցաւ ձայն էր շուրիս:

«Քանի որ չես ուզիր քու միտքը չըլնել,
Ըստ ալքային, քեզ պիտ' օգնեմ ժըրութեամբ,
Եւ պիտի 'նեմ ինչ որ կրնամ՝ օգնելու
Քեզ որ հասնիս քու փափագիդ: Բայց սակայն
Արքայն Գունթիւր ունի զոռոգ շատ մարդիկ:
Եւ եթէ մի՛ միայն Հազնն իսկ ըլլար,
Անրը հըգօր, այնքան յանգուգն է, յոխորա,